

Arrest

nr. 91 269 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Jabbi gelegen in het district Bhimber in de provincie Azad Kashmir. Sinds meerdere jaren was u buschauffeur voor een school, genaamd Mehr Usman Academy. Uw taak was het ophalen van de kinderen en hen ook van school naar huis terug brengen. Op vraag van hun ouders nam u in 2006 ook een aantal kinderen mee die in een nabijgelegen madrassah, Al Madina, school liepen. Na verloop van tijd werd u door de verantwoordelijken van de madrassah gevraagd alle kinderen eerst naar de madrassah te brengen om daar les te volgen, alvorens hen aan de Mehr Usman Academy af te zetten. U weigerde omdat u vond dat dit niet uw taak was en omdat u niet akkoord ging met het inprenten van extremistische ideeën over uw geloof door de personen van de madrassah. U vond dat de kinderen daar een hersenspoeling kregen. Uw weigering werd niet geapprecieerd door de leiders van de religieuze school. Op 30 oktober 2007 dienden ze, via een tussenpersoon, een klacht in tegen uw vader, uw broer en uzelf. De aangever

was een winkelier, genaamd Zahir Abbas die u ervan beschuldigde vernielingen in zijn winkel te hebben aangericht en er een vechtpartij te hebben uitgelokt. U werd beschuldigd Abbas te hebben geslagen en hem te hebben verwond. Die valse aanklacht was het werk van de verantwoordelijken van de madrassah die zich zo op u wilden wreken omwille van uw weigering de schoolkinderen bij hen af te zetten. U zette uw werkzaamheden als buschauffeur voor de Mehr Usman Academy verder en op 2 augustus 2008 werd u op borg vrijgelaten door de rechtbank van Bhimber. In 2011 werd u beschoten en hebt u een klacht ingediend tegen Zahir Abbas. Uit vrees voor een nieuwe agressie hebt u uw dorp verlaten en hebt u zich meer dan een maand verscholen bij uw schoonfamilie in Sarghoda. Daarna keerde u nog een tiental dagen naar Jabbi terug, vooraleer uw land te verlaten. U bent in de zomer van 2011 uit Pakistan vertrokken en bent in België aangekomen in december 2011. U vertrok van uw dorp naar Quetta, waar u verder over de weg via Iran en Turkije naar België reisde. U diende op 19 december 2011 in België een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw asielmotieven. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Wat betreft uw identiteitsdocumenten, verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in uw woning in Pakistan over een "oude" identiteitskaart, een geboorteakte, een huwelijksakte en documenten betreffende uw problemen te beschikken (gehoorverslag CGVS p.4, 5 en 6). Ofschoon u uw land in de zomer van 2011 hebt verlaten en uw asielaanvraag in België al dateert van 19 december 2011, liet u na deze of andere documenten ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas te verzamelen. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. U slaagde er ook niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van dergelijke documenten. Uw uitleg dat die documenten zich in uw huis in Jabbi bevinden, maar dat u sedert uw vertrek geen contact meer hebt met uw familie omdat u hen niet wil vertellen waar u bent, zijn niet bevredigend. U beweert immers ook een advocaat te hebben en dit sinds het begin van uw problemen in 2007. U zegt bovendien dat alle documenten in uw huis zijn bij uw vader en dat hij nog steeds naar de rechtbank gaat (gehoorverslag CGVS p. 6 en 12). Zelfs indien u niet rechtstreeks via uw familie wil handelen, had u de tijd en de mogelijkheid om uw raadsman te raadplegen en alle nuttige documenten te laten overkomen. Uw verklaring dat u hier in België veel problemen kende, geen huis had en bezig was met uw asielaanvraag verschonen dit nalaten niet (gehoorverslag CGVS p. 4 en 6). De oprechtheid van uw verklaringen wordt ook aangetast door uw uitleg over uw reisweg van Pakistan naar België. Ten eerste zijn uw verklaringen betreffende de plaats van uw vertrek onderling tegenstrijdig en kunt u het tijdstip van uw vertrek niet precies situeren. Zo verklaart u tijdens het gehoor op het CGVS vier maanden vóór het indienen van uw asielaanvraag naar België te zijn vertrokken, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vijf maanden aangaf (gehoorverslag CGVS p.6 en verklaring DVZ punt 35). U zegt tijdens het gehoor in uw dorp Jabbi te zijn gebleven tot uw vertrek uit Pakistan, terwijl u wat later verklaart naar Sarghoda te zijn gevlucht vooraleer het land te hebben verlaten, om dan nog later weer een andere versie te geven, nl. dat u na Sarghoda nog 10 dagen in Jabbi bent gebleven, vooraleer uit Pakistan te vertrekken (gehoorverslag CGVS p. 2, 8 en 9). Bovendien roepen uw verklaringen i.v.m. het door u gebruikte paspoort tijdens uw reisweg ook de nodige vragen op. Volgens u zou de smokkelaar u een vals paspoort hebben gegeven om de grens met Turkije over te steken. Over dit document weet u alleen te zeggen dat het uw foto bevatte en het op naam stond van Shah Zaman. U kent echter de nationaliteit van dit paspoort niet en weet ook niet of er een visum in stond. Anderzijds verklaart u dat u dit document een paar uur voor u in Iran in de bus stapte kreeg, het vijf tot zes uur hebt bijgehouden en het ook hebt getoond aan de grens met Turkije. U weet wel niet te vertellen via welke grenspost u het Turkse grondgebied bent binnengekomen (gehoorverslag CGVS p.7). Hiertegenover staat dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde te hebben gereisd zonder documenten (verklaring DVZ punt 35 en 21). Uw verklaringen betreffende uw reis van Turkije naar België benadrukken verder de ongeloofwaardigheid van uw reisverhaal. U verklaart in oktober 2011 ongeveer 20 dagen in Turkije te zijn verbleven en dan, opgesloten in een container met vier personen verder per boot naar België te zijn gereisd. Vermits u beweert op 17 december 2011 in België te zijn aangekomen, betekent dit dat u ongeveer anderhalve maand in dergelijke omstandigheden zou hebben gereisd, wat niet aannemelijk is (gehoorverslag CGVS

p.7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u dan weer verklaard uw vluchtroute met de vrachtwagen te hebben afgelegd (verklaring DVZ punt 35). Wat er ook van zij, bovenstaande vaststellingen maken het het Commissariaat-generaal onmogelijk om een zicht te krijgen op uw identiteit, nationaliteit en uw reisroute. Dergelijke incoherente en onwaarachtige verklaringen ondermijnen ook de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt het bijgevolg voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om uw nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Uw beweerde vrees is tweeledig. Enerzijds vreest u dat de rechtszaak die nog hangend is tegen u niet goed zal aflopen en dat u wegens die valse klacht zeven tot acht jaar gevangenisstraf zou kunnen oplopen. Anderzijds vreest u ook de gewelddadige acties van de personen van de madrassah en hun handlanger Zahir Abbas. Er moet worden opgemerkt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de redenen die u voor uw vertrek opgeeft. Ten eerste moet worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor beroep probeerde te doen op uw handgeschreven notities (gehoorverslag CGVS p.2 en 9) en vaak terug kwam op uw verklaringen. Dit doet het vermoeden rijzen dat het hier om een ingestudeerd verhaal gaat, waarvan u echter niet alle details beheerst. Zo situeert u het begin van uw problemen in 2006, na eerst te hebben gesteld dat een aantal ouders van Kalri u ongeveer twee maanden terug vroegen hun kinderen aan de madrassah af te zetten (gehoorverslag CGVS p.10). Volgens u ging alles goed gedurende anderhalve maand, maar begonnen de problemen toen de verantwoordelijken van de madrassah u vroegen alle kinderen aan de religieuze school af te zetten en ze vervolgens naar de Usman Academy te brengen. Eerst zei u echter dat de ouders van die kinderen u dat vroegen, om onmiddellijk daarna op uw woorden terug te komen (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaart verder dit verzoek nog dezelfde dag te hebben geweigerd. De reden die u opgeeft voor uw weigering houdt geen stand. U verklaart dat u weigerde omdat u niet akkoord ging met de praktijken van de school, nl. het aan de kinderen overbrengen van extremistische gedachten over uw geloof. Hiertegenover staat dat u voordien al drie of vier kinderen tegen betaling naar die religieuze school vervoerde (gehoorverslag CGVS p. 8 en 10). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat het voor die drie of vier kinderen ging om de verantwoordelijkheid van de ouders en het verder uw taak niet was al die kinderen naar de madrassah te brengen, is niet toereikend en kan er getwijfeld worden aan de oprechtheid van de door u ingeroepen reden van weigering. Immers is de door u gewraakte hersenspoeling van de kinderen toch dezelfde voor alle kinderen, ongeacht het akkoord van de ouders (gehoorverslag CGVS p.11). U maakt het verder ook niet duidelijk waarom de verantwoordelijken van de religieuze school zich in de eerste plaats tot u richten en niet eerst de ouders van de kinderen raadplegen. Het is ook verwonderlijk dat diezelfde personen van de madrassah ongeveer een jaar wachten vooraleer ze eind oktober 2007 een valse klacht tegen u regelen, terwijl u ondertussen uw werk als buschauffeur blijft uitoefenen en u niet aangeeft verder problemen met die personen van de religieuze school te hebben ondervonden. De manier waarop de mensen van de madrassah zich op u wreken roept ook de nodige twijfels op. Volgens u gebruiken ze daarvoor een tussenpersoon, de winkelier Zahid Abbas. Die man, waar u en uw familie voordien regelmatig aankopen deden, diende tegen uw vader, uw jongere broer en uzelf een valse klacht in. Die klacht betrof de vernieling van zijn winkel en het uitlokken van een vechtpartij, waarbij u deze persoon zou hebben verwond. Bij navraag waarom die persoon u valselijk beschuldigt, stelt u dat hij banden heeft met de personen van de madrassah en hij alles voor hen zou doen. U baseert uw vermoeden op het feit dat er propaganda materiaal en een doos voor giften van de madrassah in zijn winkel staat (gehoorverslag CGVS p. 11). Dit zijn echter blote beweringen die het verband met de door u ingeroepen problemen op geen enkele manier aantonen. Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de verdere afloop van deze zaak hoogst onduidelijk en incoherent zijn. U verklaart tijdens het gehoor dat de klacht werd ingediend op 30 oktober 2007 en dat u vijf dagen nadien naar de rechtbank ging, en dit elke maand bleef doen tot u op 2 augustus 2008 op borg werd vrijgelaten door de rechtbank. Uw vader en broer zouden evenwel geen borg hebben gekregen, terwijl toch moet worden opgemerkt dat zij niet werden beschuldigd de winkelier in kwestie te hebben geslagen en zij eigenlijk niets met het probleem van de madrassah te maken hebben (gehoorverslag CGVS p.11 en 12). Hiertegenover staat dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er op 30 oktober 2007 een rechtszaak tegen u werd aangespannen en dat u daar op 2 augustus 2008 werd vrijgesproken (gehoorverslag CGVS ingevuld bij DVZ, dd. 16 januari 2011, p.2, punt 2). Tijdens ditzelfde gehoor op DVZ bevestigt u dat het een valse klacht tegen u allen betrof en dat dit ook bleek toen de rechtbank u allen hiervan vrijsprak (vragenlijst CGVS, dd. 16.01.2011, p.3, punt 5). Bij confrontatie hiermee ontkent u uw eerder geuite verklaringen. Het louter ontkennen van uw verklaringen heft de tegenstrijdigheden echter niet op, temeer dat deze verklaringen u werden voorgelezen in een taal die u begrijpt en u die ook hebt ondertekend. Uw uitleg dat men tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken weigerde op te tekenen dat u op borg vrijkwam versterkt nog meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd immers bij het begin van het gehoor gevraagd of u opmerkingen had over dit gehoor en u gaf niet te verstaan dat zich daar specifieke problemen zouden hebben afgespeeld. De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor de personen van de madrassah komt nog meer

op de helling te staan door uw verklaringen dat ze sinds die klacht in 2007 gedurende bijna vier jaar niets meer tegen u hebben ondernomen en dat u uw werk als chauffeur voor de Usman Academy hebt kunnen uitoefenen tot in de zevende maand van 2011 (gehoorverslag CGVS p.9). U hebt geen uitleg waarom ze plots in 2011 opnieuw actie tegen u ondernemen (gehoorverslag CGVS p.13). Bovendien moet worden vastgesteld dat de schietpartij van 2011 die rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot uw vertrek uit Pakistan, eveneens het voorwerp uitmaakt van tegenstrijdige verklaringen. Enerzijds verklaarde u tijdens het gehoor dat u niet meer op de school werkte toen de schietpartij plaatsvond. Anderzijds stelde u dan wat later tijdens het gehoor dat u stopte met werken omwille van die schietpartij, dus na dit incident (gehoorverslag CGVS p.12). Op de vraag wanneer die schietpartij dan plaatsvond haalde u opnieuw uw handgeschreven nota's boven en stelde u dat u i.v.m. dit gebeuren een vraag tot bescherming bij de politie hebt ingediend op 5 juli 2011 (gehoorverslag CGVS p.9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat dit incident plaatsvond op 5 juli 2011 (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, dd. 16.01.2012). Geconfronteerd met uw onderling incoherente verklaringen, situeert u het incident vervolgens op 16 mei 2011 (gehoorverslag CGVS p.12) en zegt u ook dat u uw vraag tot bescherming op 17 mei 2011 indiende. Uw uitleg bevredigt niet. Het louter verplaatsen van de datum van het incident heft voornoemde tegenstrijdigheden i.v.m. de reden van het verlaten van uw werk als buschauffeur niet op en versterkt nog meer het ingestudeerde karakter van uw verhaal. Deze vaststelling wordt nog benadrukt door de verwarring die u op het einde van het gehoor rond uw verblijf voor uw vertrek uit Pakistan zaait. U beweert gedurende de hele periode die op het incident volgde, in uw dorp te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS p.13). Zoals hoger vermeld rijmt dit niet met uw eerdere verklaringen dat u zich gedurende anderhalve maand verscholen hield bij uw schoonfamilie in Sarghoda en een tiental dagen voor uw vertrek naar Jabbi bent teruggekeerd (gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Bovendien zet die terugkeer naar Jabbi de geloofwaardigheid van uw vrees volledig op de helling. Ten slotte moet worden vastgesteld dat u niet in staat bent de volledige naam van uw raadsman op te geven, ondanks het feit dat uw rechtszaak sinds 2007 hangend is en dat u van bij het begin die advocaat onder de arm hebt genomen en u die u heel regelmatig ontmoette. U beweert ook geen enkel contact met hem te hebben onderhouden sedert u Pakistan hebt verlaten. Het gebrek aan interesse voor uw zaak illustreert nog meer de onwaarachtigheid van uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS p.6, 11 en 12). Gelet op bovenstaande vaststellingen en de vele incoherente, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen waarmee u asielrelaas is doorweven, kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten van uw land noch met de personen van de madrassah en hun eventuele tussenpersonen. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar uw vrees voor extremistische elementen of uw autoriteiten niet geloofwaardig is, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en onderstreept dat hij niet in staat is om documenten uit zijn thuisland te verkrijgen. Hij stelt dat de afwezigheid van identiteitsdocumenten de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet in het gedrang brengt. Verder stelt hij dat hij alle informatie over zijn reisweg op een samenhangende wijze heeft weergegeven. Hij wijst er ook op dat de wetgever niet verbiedt dat de asielzoeker handgeschreven notities gebruikt.

Tot slot stelt hij dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet loopt, gelet op het volatiele karakter van het gewapend conflict in het noordwesten van Pakistan en de algemene onveilige situatie voor burgers.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing immers terecht gesteld dat verzoeker tal van tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn asielrelaas. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de uitspraak van de rechtbank, op het ogenblik waarop verzoeker stopte met werken voor de school, op de datum waarop de schietpartij plaatsvond, op de datum waarop verzoeker klacht indiende tegen zijn belager en op de plaats(en) waar verzoeker na de schietpartij verbleef. Verzoeker weerlegt deze tegenstrijdigheden niet in zijn verzoekschrift. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas en ondermijnen bijgevolg ook de geloofwaardigheid van het volledige relaas.

Verder wijst de Raad erop dat het niet volstaat om naar een algemene toestand te verwijzen om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Tot slot is de Raad van mening dat verzoeker naar Pakistan kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het gewapend conflict in Pakistan een uiterst lokaal conflict is, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De Raad wijst erop dat er volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker toont niet aan dat het gewapend conflict zich op dit ogenblik naar heel Pakistan heeft verspreid.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER